

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. - Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial, al României, Partea I, nr. 45 din 24 februarie 1948, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, după punctul 1 se introduce un nou punct, pct. 1¹, cu următorul cuprins:

„1¹. în primă și ultimă instanță, procesele și cererile privind creanțe având ca obiect plata unei sume de bani de până la 2.000 lei inclusiv;”

2. La articolul 20, punctul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2. când două sau mai multe instanțe s-au declarat incompetente de a judeca aceeași pricină.”

3. După articolul 40¹ se introduce un nou articol, art. 40², cu următorul cuprins:

„Art. 40². - Strămutarea pricinii nu poate fi cerută din nou, pentru același motiv, în afară de cazul în care noua cerere se întemeiază pe împrejurări necunoscute la data soluționării cererii anterioare sau ivite după soluționarea acesteia.

Cererea de strămutare a cauzei introdusă cu nerespectarea prevederilor alin. 1 este inadmisibilă.”

4. La articolul 82, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 82. - Orice cerere adresată instanțelor judecătorești trebuie să fie făcută în scris și să cuprindă arătarea instanței, numele și prenumele, domiciliul sau reședința părților ori, după caz, denumirea și sediul lor, numele și prenumele, domiciliul sau reședința reprezentanților lor, dacă este cazul, obiectul cererii și semnătura. De asemenea, cererea va cuprinde, dacă este cazul, și datele de identificare a mijloacelor de comunicare utilizate de părți, precum numărul de telefon, numărul de fax, adresa de poștă electronică sau altele asemenea.”

5. După articolul 86 se introduc două noi articole, art. 86¹ și 86², cu următorul cuprins:

„Art. 86¹. - După sesizarea instanței, dacă părțile au avocat sau consilier juridic, cererile, întâmpinările sau alte acte se pot comunica direct între aceștia. În acest caz, cel care primește actul va atesta primirea și va consemna data primirii pe însuși exemplarul care se va depune la instanță, de îndată, sub sancțiunea neluării în seamă. Dovada comunicării actelor poate fi făcută și prin orice alt înscris depus la dosarul cauzei prin care se atestă, sub semnătură, primirea fiecărui act de procedură care a fost comunicat.

Art. 86². – În scopul obținerii datelor și informațiilor necesare realizării procedurii de comunicare a citațiilor, a altor acte de procedură, precum și îndeplinirii oricărei atribuții proprii activității de judecată, instanțele au drept de acces direct la bazele electronice de date sau la alte sisteme de informare deținute de autorități și instituții publice.

Autoritățile și instituțiile prevăzute la alin. 1 au obligația de a lua măsurile necesare în vederea asigurării accesului direct al instanțelor la bazele electronice de date și sistemele de informare prevăzute la același alineat.”

6. La articolul 88 alineatul 1, punctul 5¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„5¹. mențiunea că, prin înmânarea citației, sub semnătură de primire, personal sau prin reprezentant legal sau convențional, pentru un termen de judecată, cel citat este prezumat că are în cunoștință și termenele de judecată ulterioare aceluia pentru care citația i-a fost înmănată;”

7. La articolul 88 alineatul 1, după punctul 5¹ se introduce un nou punct, pct. 5², cu următorul cuprins:

„5². alte mențiuni prevăzute de lege;”

8. La articolul 105, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 105. - Actele de procedură îndeplinite de un judecător cu încălcarea normelor de competență de ordine publică sau privată vor fi declarate nule în condițiile prevăzute de lege.”

9. La articolul 108¹ alineatul 1 punctul 1, după litera e) se introduce o nouă literă, lit. f), cu următorul cuprins:

„f)refuzul părții de a se prezenta la ședința de informare cu privire la avantajele medierii, în situațiile în care a acceptat, potrivit legii.”

10. Articolul 109 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 109. - Oricine pretinde un drept împotriva unei alte persoane trebuie să facă o cerere înaintea instanței competente.

Sesizarea instanței se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, dacă legea prevede în mod expres aceasta. Dovada îndeplinirii procedurii prealabile se va anexa la cererea de chemare în judecată.

Neîndeplinirea procedurii prealabile nu poate fi invocată decât de către pârât prin întâmpinare, sub sancțiunea decăderii.

La sesizarea instanței cu dezbateră procedura succesoră, reclamantul va depune o încheiere emisă de notarul public cu privire la verificarea evidențelor succesoră prevăzute de Codul civil și de lege. În acest caz neîndeplinirea procedurii prealabile poate fi invocată nu numai de către pârât, ci și de către instanță, din oficiu.”

11. La articolul 112, punctele 1, 2 și teza ultimă a punctului 5 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„1. numele și prenumele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul fiscal și contul bancar. Dispozițiile art. 82 alin. 1 teza a II-a sunt aplicabile. Dacă reclamantul locuiește în străinătate, va arăta și domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul;

2. numele și calitatea celui care reprezintă partea în proces, iar în cazul reprezentării prin avocat, numele acestuia și sediul profesional. Dispozițiile art. 82 alin. 1 teza a II-a sunt aplicabile în mod corespunzător;

.....
Când se va cere dovada cu martori, se va arăta numele și locuința martorilor, dispozițiile art. 82 alin. 1 teza a II-a fiind aplicabile în mod corespunzător;”

12. Articolul 115 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 115. - Întâmpinarea va cuprinde:

1. numele și prenumele, domiciliul sau reședința pârâtului ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul fiscal și contul bancar. Dispozițiile art. 82 alin. 1 teza a II-a sunt aplicabile în mod corespunzător;

2. excepțiile de procedură ce pârâtul ridică la cererea reclamantului;

3. răspunsul la toate capetele de fapt și de drept ale cererii;

4. dovezile cu care se apără împotriva fiecărui capăt de cerere; când va cere dovada cu martori, pârâtul va arăta numele și locuința lor, dispozițiile art. 82 alin. 1 teza a II-a fiind aplicabile în mod corespunzător;

5. semnătura.”

13. La articolul 129, alineatul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Judecătorii au îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale. Dacă probele propuse nu sunt îndestulătoare pentru lămurirea în întregime a procesului, instanța va dispune ca părțile să completeze probele. De asemenea, judecătorul poate, din oficiu, să pună în discuția părților necesitatea administrării altor probe, pe care le poate ordona chiar dacă părțile se împotrivesc.”

14. La articolul 129, după alineatul 5 se introduce un nou alineat, alin. 5¹, cu următorul cuprins:

„Cu toate acestea, părțile nu pot invoca în căile de atac omisiunea instanței de a ordona din oficiu probe pe care ele nu le-au propus și administrat în condițiile legii.”

15. Articolul 131 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 131. – În tot cursul procesului, judecătorul va încerca împăcarea părților, dându-le îndrumările necesare, potrivit legii. În acest scop, el va solicita înfățișarea personală a părților, chiar dacă acestea sunt reprezentate. Dispozițiile art. 132¹ alin. 2 sunt aplicabile.

În litigiile care, potrivit legii, pot face obiectul procedurii de mediere, judecătorul poate invita părțile să participe la o ședință de informare cu privire la avantajele folosirii acestei proceduri. Când consideră necesar, ținând seama de circumstanțele cauzei, judecătorul va recomanda părților să recurgă la mediere, în vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă, în orice fază a judecății. Medierea nu este obligatorie pentru părți.

Dacă, în condițiile alin. 1 sau 2, părțile se împacă, judecătorul va constata învoiala lor în cuprinsul hotărârii pe care o va da. Dispozițiile art. 271-273 sunt aplicabile.”

16. După articolul 132 se introduce un nou articol, art. 132¹, cu următorul cuprins:

„Art. 132¹. - Pentru judecarea procesului, instanța, ținând seama de împrejurări, fixează termene scurte, chiar de la o zi la alta. Când consideră necesar, instanța va putea fixa și termene mai îndelungate. Dispozițiile art. 153 sunt aplicabile.

Judecătorii vor dispune verificarea efectuării procedurilor de citare și comunicare dispuse pentru fiecare termen. Când este cazul, instanța va ordona luarea măsurilor de refacere a acestor proceduri. În afară de aceste măsuri, instanța va putea dispune ca încunoștințarea părților să se facă și telefonic, telegrafic, prin fax, poștă electronică sau prin orice alt mijloc de comunicare ce asigură, după caz, transmiterea textului actului supus comunicării ori înștiințarea pentru prezentarea la termen, precum și confirmarea primirii actului, respectiv a înștiințării, dacă părțile au indicat instanței datele corespunzătoare în acest scop. Dacă încunoștințarea s-a făcut telefonic, grefierul va întocmi un referat în care va arăta modalitatea de încunoștințare și obiectul acesteia.

Judecătorii pot stabili pentru părți sau pentru reprezentanții acestora, precum și pentru alți participanți în proces, îndatoriri în ceea ce privește prezentarea dovezilor cu înscrisuri, relații scrise, răspunsul scris la interogatoriul comunicat potrivit art. 222, asistarea și concursul la efectuarea în termen a expertizelor, precum și orice alte demersuri necesare soluționării cauzei. Dispozițiile alin. 2 se aplică în mod corespunzător.”

17. Articolul 136 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 136. - Excepțiile de procedură care nu au fost propuse în condițiile art. 115 și art. 132 nu vor mai putea fi invocate în cursul judecății, afară de cele de ordine publică, care pot fi invocate în cursul procesului, în cazurile și condițiile legii.”

18. La articolul 153, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 153. - Partea care a depus cererea personal sau prin reprezentant legal sau convențional și a luat termenul în cunoștință, precum și partea care a fost prezentă la un termen de judecată, ea însăși sau printr-un reprezentant al ei, nu va fi citată în tot cursul judecății la

acea instanță, prezumându-se că ea cunoaște termenele de judecată ulterioare. Aceste dispoziții îi sunt aplicabile și părții căreia, personal sau prin reprezentant legal sau convențional, i s-a înmănat, sub semnătură de primire, citația pentru un termen de judecată, considerându-se că, în acest caz, ea cunoaște și termenele de judecată ulterioare aceluia pentru care citația i-a fost înmănată.”

19. La articolul 153, alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Termenul de judecată nu poate fi preschimbat decât pentru motive temeinice, din oficiu sau la cererea oricăreia dintre părți. Completul de judecată investit cu judecarea cauzei hotărăște în camera de consiliu, fără citarea părților. Părțile vor fi citate, de îndată, pentru noul termen fixat. Dispozițiile art. 132¹ alin. 2 sunt aplicabile.”

20. La articolul 158, alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Dacă instanța se declară incompetentă, hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac, dosarul fiind trimis de îndată instanței competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională competent.”

21. La articolul 158, alineatul 4 se abrogă.

22. Articolul 159 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 159. - Incompetența este de ordine publică sau privată. Incompetența este de ordine publică:

1. în cazul încălcării competenței generale, când procesul nu este de competența instanțelor judecătorești;

2. în cazul încălcării competenței materiale, când procesul este de competența unei instanțe de alt grad;

3. în cazul încălcării competenței teritoriale exclusive, când procesul este de competența unei alte instanțe de același grad și părțile nu o pot înlătura.

În toate celelalte cazuri, incompetența este de ordine privată.”

23. După articolul 159 se introduce un nou articol, art. 159¹, cu următorul cuprins:

„Art. 159¹. - Necompetența generală a instanțelor judecătorești poate fi invocată de părți ori de către judecător în orice stare a pricinii.

Necompetența materială și teritorială de ordine publică poate fi invocată de părți ori de către judecător la prima zi de înfățișare în fața primei instanțe, dar nu mai târziu de începerea dezbaterilor asupra fondului.

Necompetența de ordine privată poate fi invocată doar de către pârât prin întâmpinare sau, când întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la prima zi de înfățișare.

La prima zi de înfățișare, judecătorul este obligat, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina, consemnând în cuprinsul încheierii de ședință temeiurile de drept pentru care constată competența instanței sesizate.

Verificarea competenței conform alin. 4 nu împiedică formularea excepțiilor de incompetență în cazurile și condițiile prevăzute la alin. 1-3, asupra cărora judecătorul se va pronunța în condițiile legii”.

24. La articolul 201, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 201. - Când pentru lămurirea unor împrejurări de fapt instanța consideră necesar să cunoască părerea unor specialiști, va numi, la cererea părților ori din oficiu, unul sau trei experți, stabilind prin încheiere punctele asupra cărora ei urmează să se pronunțe, după care, va putea convoca o audiere în camera de consiliu, în cadrul căreia va solicita expertului să se pronunțe cu privire la costul estimativ al lucrării ce urmează a fi efectuată, cât și cu privire la durata de timp necesară efectuării expertizei. Poziția părților, respectiv a părții care a solicitat proba va fi consemnată în încheiere. În funcție de poziția expertului, a părților, respectiv a părții care a solicitat proba, instanța va fixa termenul de depunere a raportului de expertiză și condițiile de plată a cheltuielilor necesare efectuării expertizei. Dispozițiile art. 213 alin. 2 sunt aplicabile.”

25. După articolul 281² se introduce un nou articol, art. 281^{2a}, cu următorul cuprins:

„Art. 281^{2a}. - Îndreptarea, lămurirea, înlăturarea dispozițiilor potrivnice sau completarea hotărârii nu poate fi cerută pe calea apelului sau recursului, ci numai în condițiile art. 281-281².”

26. La articolul 282¹, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 282¹. - Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, în litigiile al căror obiect are o valoare de până la 100.000 lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, asupra acțiunilor posesorii, acțiunilor în evacuare în materie comercială, a celor referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă și luarea măsurilor asigurătorii, asupra cererilor pentru repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale și în alte cazuri prevăzute de lege.”

27. La articolul 297, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 297. - În cazul în care se constată că, în mod greșit, prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va judeca procesul, evocând fondul. Cu toate acestea, în cazul în care prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre rejudecare, o singură dată, primei instanțe sau altei instanțe egale în grad cu aceasta din aceeași circumscripție, dacă părțile au solicitat în mod expres luarea acestei măsuri prin cererea de apel ori prin întâmpinare. De asemenea, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre rejudecare, o singură dată, primei instanțe sau altei instanțe egale în grad cu aceasta din aceeași circumscripție, în cazul în care judecata în primă instanță s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, iar partea a solicitat în mod expres luarea acestei măsuri prin cererea de apel. Dezlegarea dată problemelor de drept de către instanța de apel, ca și necesitatea administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătorii fondului.”

28. La articolul 299, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alin. 1¹, cu următorul cuprins:

„Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 1 pct. 1¹.”

29. La articolul 304, punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. când hotărârea s-a dat cu încălcarea competenței de ordine publică a altei instanțe, invocată în condițiile legii;”

30. La articolul 312, după alineatul 6 se introduce un nou alineat, alin. 6¹, cu următorul cuprins:

„Casarea cu trimitere poate fi dispusă o singură dată în cursul procesului pentru cazul în care instanța a cărei hotărâre este recurată a soluționat procesul fără a intra în cercetarea fondului, pentru cazul în care judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost regulat citată atât la administrarea probelor, cât și la dezbaterile fondului, respectiv pentru cazul casării pentru lipsă de competență. În cazul în care, după casarea cu trimitere potrivit alin. 5 sau 6, intervine o nouă casare în aceeași cauză, tribunalele și curțile de apel vor rejudeca în fond cauza, dispozițiile alin. 4 fiind aplicabile.”

31. La articolul 315, după alineatul 3 se introduce un nou alineat, alin. 3¹, cu următorul cuprins:

„În cazul rejudecării după casare, cu reținere sau cu trimitere, sunt admisibile orice probe prevăzute de lege.”

32. Articolul 329 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 329. - Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.”

33. După articolul 330⁴ se introduc trei noi articole, art. 330⁵ – 330⁷, cu următorul cuprins:

„Art. 330⁵. - Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești irevocabile, care se anexează cererii.

Art. 330⁶. – Recursul în interesul legii se judecă de un complet format din președintele sau, în lipsa acestuia, din vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președinții de secții din cadrul acesteia, precum și un număr de 20 de judecători, din care 14 judecători din secția în a cărei competență intră problema de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești și câte 2 judecători din cadrul celorlalte secții. Președintele completului este președintele, respectiv vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În cazul în care problema de drept prezintă interes pentru două sau mai multe secții, președintele, sau, după caz, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție va stabili numărul judecătorilor din secțiile interesate care vor intra în compunerea completului prevăzut la alin. 1, celelalte secții urmând a fi reprezentate potrivit dispozițiilor aceluiași alineat.

După sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele sau, după caz, vicepreședintele acesteia va lua măsurile necesare pentru desemnarea aleatorie a judecătorilor din cadrul secției în a cărei competență intră problema de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești, precum și a judecătorilor din celelalte secții ce intră în alcătuirea completului prevăzut la alin. 1.

La primirea cererii, președintele completului va desemna un judecător din cadrul secției în a cărei competență intră problema de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești, pentru a întocmi un raport asupra recursului în interesul legii. În cazul în care problema de drept prezintă interes pentru două sau mai multe secții, președintele completului va desemna câte un judecător din cadrul acestor secții pentru întocmirea raportului. Raportorii nu sunt incompatibili.

În vederea întocmirii raportului, președintele completului poate solicita unor specialiști recunoscuți opinia scrisă asupra problemelor de drept soluționate diferit.

Raportul va cuprinde soluțiile diferite date problemei de drept și argumentele pe care se fundamentează, jurisprudența relevantă a Curții Constituționale, a Curții Europene a Drepturilor Omului, a Curții de Justiție a Uniunii Europene și opinia specialiștilor consultați, dacă este cazul, precum și doctrina în materie. Totodată, judecătorul sau, după caz, judecătorii raportori vor întocmi proiectul soluției ce se propune a fi dată recursului în interesul legii.

Ședința completului se convoacă de președintele acestuia, cu cel puțin 20 de zile înainte de desfășurarea acesteia. Odată cu convocarea, fiecare judecător va primi o copie a raportului și a soluției propuse.

La ședință participă toți judecătorii completului. Dacă există motive obiective, aceștia vor fi înlocuiți cu respectarea regulilor prevăzute la alin. 3.

Recursul în interesul legii se susține în fața completului, după caz, de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de procurorul desemnat de acesta, de judecătorul desemnat de colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv al curții de apel ori de Avocatul Poporului sau de un reprezentant al acestuia.

Recursul în interesul legii se judecă în cel mult 3 luni de la data sesizării instanței, iar soluția se adoptă cu cel puțin două treimi din numărul judecătorilor completului. Nu se admit abțineri de la vot.

Art. 330⁷. - Asupra cererii, completul se pronunță prin decizie.

Decizia se pronunță numai în interesul legii și nu are efecte asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese.

Decizia se motivează în termen de cel mult 30 de zile de la pronunțare și se publică în cel mult 15 zile de la motivare în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

34. La articolul 373, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 373. - Dacă prin lege nu se dispune altfel, hotărârile judecătorești și celelalte titluri executorii se execută de executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel în care urmează să se efectueze executarea ori, în cazul urmăririi bunurilor, de către executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel în care se află acestea.

Dacă bunurile urmăribile, mobile sau imobile, se află în circumscripțiile mai multor curți de apel, este competent oricare dintre executorii judecătorești care funcționează pe lângă una dintre acestea.”

35. La articolul 373, după alineatul 2 se introduce un nou alineat, alin. 3, cu următorul cuprins:

„Instanța de executare soluționează cererile de încuviințare a executării silite, judecă contestațiile la executare, precum și orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe.”

36. Articolul 373¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 373¹. - Cererea de executare silită, însoțită de titlul executoriu, se depune la executorul judecătoresc, dacă legea nu prevede altfel. Acesta, în termen de cel mult 5 zile de la înregistrarea cererii, va solicita instanței de executare încuviințarea executării silite, înaintându-i în copie cererea de executare și titlul respectiv.

Instanța de executare încuviințează executarea silită a obligației stabilite prin titlul executoriu, printr-o singură încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 7 zile de la înregistrarea cererii de încuviințare a executării silite.

În temeiul încheierii prin care se admite cererea de încuviințare a executării silite, executorul judecătoresc poate proceda la executarea silită a obligației stabilite prin titlul executoriu în oricare dintre formele prevăzute de lege, dispozițiile art. 371¹ alin. 3 aplicându-se în mod corespunzător. Încuviințarea executării silite este de drept valabilă și pentru titlurile executorii care se vor emite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare silită încuviințate.

Instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite numai dacă:

1. cererea de executare silită este de competența altui organ de executare decât cel sesizat;

2. titlul nu a fost învestit cu formulă executorie, dacă, potrivit legii, această cerință este necesară pentru pornirea executării silite;

3. creanța nu este certă, lichidă și exigibilă;

4. titlul cuprinde dispoziții care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită;

5. există alte impedimente prevăzute de lege.

Încheierea prin care instanța admite cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac. Încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată cu recurs numai de către creditor, în termen de 5 zile de la comunicare.

În tot cursul executării, executorul judecătoresc este obligat să aibă rol activ, stăruind, prin toate mijloacele admise de lege, pentru realizarea integrală și cu celeritate a obligației prevăzute în titlul executoriu, cu respectarea dispozițiilor legii, a drepturilor părților și ale altor persoane interesate.

Dacă socotește că este în interesul executării, executorul judecătoresc îl va putea invita pe debitor pentru a-i cere, în scris, în condițiile legii, lămuriri în legătură cu veniturile și bunurile sale, inclusiv cele aflate în proprietate comună pe cote-părți sau în devălmășie, asupra cărora se poate efectua executarea, cu arătarea locului unde se află acestea, precum și pentru a-l determina să execute de bunăvoie obligația sa, arătându-i consecințele la care s-ar expune în cazul continuării executării silite. În toate cazurile, debitorul va fi informat cu privire la quantumul estimativ al cheltuielilor de executare.

Refuzul nejustificat al debitorului de a se prezenta ori de a da lămuririle necesare, precum și darea de informații incomplete ori eronate atrag răspunderea acestuia pentru toate prejudiciile cauzate, precum și aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 108² alin. 2, dacă fapta nu întrunește elementele constitutive ale unei fapte prevăzute de legea penală.

În situația prevăzută la art. 371⁷ alin.1, executorul judecătoresc este dator să pună în vedere părții să își îndeplinească de îndată obligația de avansare a cheltuielilor de executare.”

37. La articolul 402, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 402. - Instanța sesizată va solicita de îndată organului de executare să-i transmită, în termenul fixat, dosarul de executare sau, după caz, copii certificate de acesta de pe actele dosarului de executare în cauză, dispozițiile art. 139 fiind aplicabile în mod corespunzător. Părțile vor fi citate în termen scurt, iar judecarea contestației se face de urgență și cu precădere. Procedura prevăzută pentru judecata în primă instanță se aplică în mod corespunzător.”

38. După articolul 578 se introduce un nou articol, art. 578¹, cu următorul cuprins:

„Art. 578¹. - Nicio evacuare din imobilele cu destinație de locuință nu poate fi făcută de la 1 decembrie și până la 1 martie a anului următor, decât dacă creditorul face dovada că, în sensul dispozițiilor legislației locative, el și familia sa nu au la dispoziție o locuință corespunzătoare ori că debitorul și familia sa au o altă locuință corespunzătoare în care s-ar putea muta de îndată.

Dispozițiile alin. 1 nu se aplică în cazul evacuării persoanelor care ocupă abuziv, pe căi de fapt, fără niciun titlu, o locuință, și nici celor care au fost evacuați pentru că pun în pericol relațiile de conviețuire sau tulbură în mod grav liniștea publică.”

39. Articolul 613¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 613¹. – În cazul în care cererea de divorț se întemeiază pe acordul părților, ea va fi semnată de ambii soți. Atunci când este cazul, soții vor stabili și modalitățile în care au convenit să fie soluționate cererile accesorii divorțului.

Primind cererea de divorț formulată în condițiile alin. 1, instanța va verifica existența consimțământului soților, după care va fixa termen pentru soluționarea cererii în camera de consiliu.

La termenul de judecată, instanța verifică dacă soții stăruie în desfacerea căsătoriei pe baza acordului lor și, în caz afirmativ, va trece la judecarea cererii, fără a administra probe cu privire la motivele de divorț.

La cererea soților, instanța va pronunța o hotărâre cu privire la divorț potrivit alin. 3. Prin aceeași hotărâre, instanța se va pronunța, potrivit legii, cu privire la numele pe care îl va purta fiecare soț după

desfacerea căsătoriei și, când este cazul, cu privire la încredințarea copiilor minori și contribuția părinților la cheltuielile de creștere, educare, învățatură și pregătire profesională a copiilor. Tot astfel, instanța va putea lua act de învoiala soților cu privire la alte cereri accesorii, în condițiile legii.

În cazul în care soții nu se învoiesc asupra cererilor accesorii, instanța va continua judecata administrând probele prevăzute de lege pentru soluționarea acestor cereri.”

40. După articolul 614 se introduce un nou articol, art. 614¹, cu următorul cuprins:

„Art. 614¹. - În fața instanței de fond, aceasta va stăruii pentru soluționarea divorțului prin înțelegerea părților.

În cazul în care judecătorul recomandă medierea, iar părțile o acceptă, acestea se vor prezenta la mediator, în vederea informării lor cu privire la avantajele medierii. Mediatorul nu poate solicita plata onorariului pentru informarea părților. După informare, părțile decid dacă acceptă sau nu soluționarea divorțului prin mediere.

Până la termenul fixat de instanță, care nu poate fi mai scurt de 15 zile, părțile depun procesul-verbal întocmit de mediator cu privire la rezultatul ședinței de informare.

Prevederile alin. 2 și 3 nu sunt aplicabile în cazul în care părțile au încercat soluționarea divorțului prin mediere anterior introducerii acțiunii.”

41. La articolul 617, alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„În cazurile prevăzute de art. 38 alin. 1 din Codul familiei, instanța va dispune desfacerea căsătoriei fără a pronunța divorțul din vina unuia sau a ambilor soți.”

42. La articolul 720¹, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 720¹. - În procesele și cererile în materie comercială evaluabile în bani, înainte de introducerea cererii de chemare în judecată, reclamantul va încerca soluționarea litigiului fie prin mediere, fie prin conciliere directă.”

43. La articolul 720¹, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alin. 1¹, cu următorul cuprins:

„Termenul de prescripție a dreptului la acțiune pentru dreptul litigios supus medierii se suspendă pe durata acestei proceduri, dar nu mai mult de trei luni de la începerea ei.”

44. La articolul 720¹, alineatul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„În scopul soluționării litigiului prin conciliere directă, reclamantul va convoca partea adversă, comunicându-i în scris pretențiile sale și temeiul lor legal, precum și toate actele doveditoare pe care se sprijină acestea. Convocarea se va face prin scrisoare recomandată cu dovadă de primire, prin telegramă, telex, fax sau orice alt mijloc de comunicare care asigură trimiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia. Convocarea se poate face prin înmânarea înscrisurilor sub semnătură de primire.”

45. La articolul 720⁴, alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Dispozițiile art. 132¹ alin. 2 sunt aplicabile.”

46. La articolul 720⁶, alineatul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Când procedura de citare este legal îndeplinită, judecata, chiar și asupra fondului, poate continua în ședință publică sau în camera de consiliu, în ziua următoare sau la termene scurte, succesive, date în cunoștința părților. Dispozițiile art. 132 alin. 3 sunt aplicabile.”

47. Articolul 720⁷ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 720⁷. - În cursul judecății asupra fondului procesului, instanța va stăruii pentru soluționarea lui, în tot sau în parte, prin înțelegerea părților.

În cazul în care judecătorul recomandă medierea, iar părțile o acceptă, acestea se vor prezenta la mediator, în vederea informării lor cu privire la avantajele medierii. Mediatorul nu poate solicita plata

onorariului pentru informarea părților. După informare, părțile decid dacă acceptă sau nu soluționarea litigiului prin mediere.

Până la termenul fixat de instanță, care nu poate fi mai scurt de 15 zile, părțile depun procesul-verbal întocmit de mediator cu privire la rezultatul ședinței de informare.

Prevederile alin. 2 și 3 nu sunt aplicabile în cazul în care părțile au încercat soluționarea litigiului prin mediere anterior introducerii acțiunii.

Înțelegerea părților se constată prin hotărâre irevocabilă și executorie.”

Art. II. – Legea nr. 4/1953 - Codul familiei, republicată în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 37, alineatul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Căsătoria se poate desface prin divorț. Divorțul poate avea loc:

- a) prin acordul soților, la cererea ambilor soți;
- b) atunci când, din cauza unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă;
- c) la cererea aceluia dintre soți a cărui stare de sănătate face imposibilă continuarea căsătoriei.”

2. Articolul 38 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 38. – Divorțul prin acordul soților poate fi pronunțat de către instanța judecătorească indiferent de durata căsătoriei și indiferent dacă există sau nu copii minori rezultați din căsătorie.

Divorțul prin acordul soților nu poate fi admis dacă unul dintre soți este pus sub interdicție.

Instanța este obligată să verifice existența consimțământului liber și neviciat al fiecărui soț.

La soluționarea cererilor accesorii divorțului, referitoare la încredințarea copiilor minori, obligația de întreținere și folosirea locuinței, instanța va ține seama și de interesele minorilor.”

3. După articolul 38 se introduc patru noi articole, art. 38¹-38⁴, cu următorul cuprins:

„Art. 38¹. – Dacă soții sunt de acord cu divorțul și nu au copii minori, născuți din căsătorie sau adoptați, ofițerul de stare civilă sau notarul public de la locul căsătoriei sau al ultimei locuințe comune a soților poate constata desfacerea căsătoriei prin acordul soților, eliberându-le un certificat de divorț, potrivit legii.

Dispozițiile art. 38 alin. 2 rămân aplicabile.

Art. 38². – Cererea de divorț se depune de soți împreună. Ofițerul de stare civilă sau notarul public înregistrează cererea și le acordă un termen de 30 de zile pentru eventuala retragere a cererii de divorț.

La expirarea acestui termen, ofițerul de stare civilă sau, după caz, notarul public verifică dacă soții stăruie să divorțeze și dacă, în acest sens, consimțământul lor este liber și neviciat.

Dacă soții stăruie în divorț, ofițerul de stare civilă sau, după caz, notarul public eliberează certificatul de divorț fără să facă vreo mențiune cu privire la culpa soților.

Dispozițiile art. 40 alin. 1 se aplică în mod corespunzător. Dacă soții nu se înțeleg asupra numelui de familie pe care să îl poarte după divorț, ofițerul de stare civilă sau, după caz, notarul public emite o dispoziție de respingere a cererii de divorț și îndrumă soții să se adreseze instanței de judecată, potrivit prevederilor art. 38.

Soluționarea cererilor privind alte efecte ale divorțului asupra cărora soții nu se înțeleg este de competența instanței judecătorești.

Art. 38³. – Când cererea de divorț este depusă la primăria unde s-a încheiat căsătoria, ofițerul de stare civilă, după emiterea certificatului de divorț, face cuvenita mențiune în actul de căsătorie.

În cazul depunerii cererii la primăria în a cărei rază teritorială soții au avut ultima locuință comună, ofițerul de stare civilă emite certificatul de divorț și înaintează, de îndată, o copie certificată de pe acesta la primăria locului unde s-a încheiat căsătoria, spre a se face mențiune în actul de căsătorie.

În cazul constatării divorțului de către notarul public, acesta emite certificatul de divorț și înaintează, de îndată, o copie certificată de pe acesta la primăria locului unde s-a încheiat căsătoria, spre a se face mențiune în actul de căsătorie.

Art. 38⁴. – Dacă nu sunt îndeplinite condițiile art. 38¹, ofițerul de stare civilă sau, după caz, notarul public respinge cererea de divorț.

Împotriva refuzului ofițerului de stare civilă sau notarului public nu există cale de atac, dar soții se pot adresa cu cererea de divorț instanței de judecată, pentru a dispune desfacerea căsătoriei prin acordul lor sau în baza unui alt temei prevăzut de lege.

Pentru repararea prejudiciului prin refuzul abuziv al ofițerului de stare civilă sau notarului public de a constata desfacerea căsătoriei prin acordul soților și de a emite certificatul de divorț, oricare dintre soți se poate adresa, pe cale separată, instanței competente.”

4. Articolul 39 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 39. – Căsătoria este desfăcută din ziua când hotărârea prin care s-a pronunțat divorțul a rămas irevocabilă.

În cazul prevăzut la art. 38¹, căsătoria este desfăcută pe data eliberării certificatului de divorț.

Față de cel de-al treilea, efectele patrimoniale ale căsătoriei încetează de la data când s-a făcut mențiune despre hotărârea de divorț sau, după caz, despre certificatul de divorț pe marginea actului de căsătorie sau de la data când ei au cunoscut divorțul pe altă cale.”

Art. III. - Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 19, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Înalta Curte de Casație și Justiție este organizată în 4 secții – Secția civilă și de proprietate intelectuală, Secția penală, Secția comercială, Secția de contencios administrativ și fiscal, 4 complete de 5 judecători și Secțiile Unite, cu competență proprie.”

2. Articolul 24 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 24. - Completele de 5 judecători soluționează recursurile și cererile în cauzele judecate în primă instanță de Secția penală a Înaltei

Curți de Casație și Justiție și judecă și alte cauze date în competența lor prin lege, precum și ca instanță disciplinară.”

3. După articolul 24 se introduce un nou articol, art. 24¹, cu următorul cuprins:

„Art. 24¹ - Completul de 5 judecători examinează admisibilitatea recursului în camera de consiliu, fără citarea părților. În cazul în care constată că cererea de recurs este formulată împotriva unei hotărâri care nu este supusă niciunei căi de atac, a unei încheieri care nu se atacă decât o dată cu fondul, a unei hotărâri pronunțate în recurs sau în contestație în anulare, dispune, prin încheiere, respingerea cererii ca inadmisibilă.”

4. La articolul 25, litera a) se abrogă.

5. Articolul 32 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 32. - (1) La începutul fiecărui an, în materie penală se stabilesc două complete de 5 judecători formate numai din judecători din cadrul secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(2) În alte materii decât cea penală se stabilesc la începutul fiecărui an două complete de 5 judecători.

(3) În compunerea completelor prevăzute la alin. (2) intră, de regulă, judecători specializați, în funcție de natura cauzei.

(4) Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție aprobă compunerea completelor de 5 judecători. Judecătorii care fac parte din aceste complete sunt desemnați de președintele sau în lipsa acestuia, de vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție. Schimbarea membrilor completelor se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(5) Completul de 5 judecători este prezidat de președintele sau vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție. În lipsa acestora, completul poate fi prezidat de un președinte de secție desemnat în acest scop de președintele sau în lipsa acestuia, de vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(6) Cauzele care intră în competența completelor prevăzute la alin.(1) și (2) vor fi repartizate aleatoriu în sistem informatizat.”

6. La articolul 33, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 33. - (1) Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție sau în lipsa acestuia, vicepreședintele, prezidează Secțiunile Unite, Completul de 5 judecători, iar în cadrul secțiilor orice complet, când participă la judecată.”

7. La articolul 33, alineatul (2) se abrogă.

8. La articolul 55, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 55. - (1) Completul pentru soluționarea în primă instanță a cauzelor privind conflictele de muncă și asigurări sociale se constituie dintr-un judecător și 2 asistenți judiciari.”

9. La articolul 55, alineatul (3) se abrogă.

Art. IV. - Legea nr.188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. - Executorii judecătorești își îndeplinesc atribuțiile în circumscripția curții de apel pe lângă care funcționează, dacă prin lege nu se dispune altfel.”

2. La articolul 9, alineatele (1) – (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 9. - (1) În cazul prevăzut la art.7 lit. a) este competent executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel în a cărei rază teritorială urmează să se facă executarea.

(2) În cazul urmăririi silite a bunurilor este competent executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel în a cărei rază teritorială sunt situate sau se află acestea. Dacă bunurile urmăribile se află în circumscripțiile mai multor curți de apel, competența aparține oricăruia

dintre executorii judecătorești care funcționează pe lângă una dintre acestea.

(3) În cazul prevăzut la art. 7 lit. e) este competent executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel unde sunt situate sau se află bunurile în privința cărora s-a dispus aplicarea acestei măsuri.

(4) În cazul prevăzut la art. 7 lit. f) este competent executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel în a cărei rază teritorială se va face constatarea.”

3. Articolul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 14. - În circumscripția unei curți de apel funcționează executorii judecătorești, constituiți în birouri individuale sau în asocieri, numiți în funcție și înregistrați, potrivit dispozițiilor art. 16 și art. 17 alin. (1).”

4. La articolul 17, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 17. - (1) În termen de 90 de zile de la numirea în funcție, fiecare executor judecătoresc este obligat să își înregistreze numirea la curtea de apel în a cărei circumscripție își are biroul individual sau constituit în asocieri. Pentru această înregistrare, executorul judecătoresc va prezenta ștampila și specimenul de semnătură personale.”

5. La articolul 27, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) delegă, în cazuri excepționale, pentru o perioadă determinată de cel mult 6 luni, un executor judecătoresc, pentru a asigura funcționarea unui alt birou de executor judecătoresc, cu încunoștințarea președintelui Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești și a președintelui curții de apel în a cărei circumscripție urmează să își exercite atribuțiile; delegarea nu poate fi repetată decât după un an, în afara cazului în care executorul judecătoresc delegat își dă acordul;”

Art. V. – Articolul 2 din Ordonanța Guvernului nr. 66/1999 pentru aderarea României la Convenția cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine, adoptată la Haga la 5 octombrie 1961, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din

26 august 1999, aprobată prin Legea nr. 52/2000, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. – Autoritățile române competente să aplice apostila prevăzută la art. 3 alin. (1) din Convenție sunt: tribunalele pentru actele oficiale prevăzute la art. 1 lit. a) și d), Camerele Notarilor Publici pentru actele oficiale prevăzute la art. 1 lit. c) și prefecturile pentru actele oficiale prevăzute la art. 1 lit. b).”

Art. VI. – Alineatul (1) al articolului 57 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 16 mai 1995, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 57. – (1) În cazul în care, pentru valabilitatea în străinătate a actului notarial, este necesară supralegalizarea semnăturii și a sigiliului notarului public sau apostilarea actelor notariale, aceste proceduri se îndeplinesc de către Camera Notarilor Publici, la sediul principal sau la sediile județene ale acesteia, în a cărei circumscripție își desfășoară activitatea notarul public care a instrumentat actul, în condițiile stabilite prin regulament. Notarul public va pune în vedere părții obligația îndeplinirii acestei cerințe.”

Art. VII. – Alineatul (1) al articolului 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

„Art. 4. - (1) Legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate. În acest caz, instanța, constatând că de actul administrativ depinde soluționarea litigiului pe fond, sesizează, prin încheiere motivată, instanța de contencios administrativ competentă și suspendă cauza, încheierea de sesizare a instanței de contencios administrativ nu este supusă niciunei căi de atac, iar încheierea prin care se respinge cererea de sesizare poate fi atacată odată cu fondul. Suspendarea cauzei nu se dispune în ipoteza în care instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de nelegalitate este instanța de contencios

administrativ competentă să o soluționeze, și nici atunci când excepția de nelegalitate a fost invocată în cauze penale.”

Art. VIII. - După alineatul 1 al articolului 157 din Legea nr.105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 1 octombrie 1992, se introduce un nou alineat, alin. 2, cu următorul cuprins:

„Necompetența internațională a instanței române poate fi invocată în tot cursul procesului.”

Art. IX. - Alineatul 2 al articolului 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.180/2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Dacă prin lege nu se prevede altfel, hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ a tribunalului. Motivarea recursului nu este obligatorie. Motivele de recurs pot fi susținute și oral în fața instanței. Recursul suspendă executarea hotărârii.”

Art. X. - Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 118, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Plângerea suspendă executarea amenzilor și a sancțiunilor contravenționale complementare de la data înregistrării acesteia până la data pronunțării hotărârii judecătorești.”

2. La articolul 118, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) Hotărârea judecătorească prin care judecătoria soluționează plângerea este definitivă și irevocabilă.”

3. La articolul 118, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În termen de 15 zile de la data pronunțării hotărârii judecătorești prin care instanța a respins plângerea împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției, contravenientul este obligat să se prezinte la serviciul poliției rutiere care îl are în evidență pentru a preda permisul de conducere.”

4. La articolul 120, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 120. – (1) Procesul-verbal neatacat în termen de 15 zile de la data comunicării acestuia, precum și, după caz, hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea constituie titluri executorii, fără vreo altă formalitate.”

Art. XI. – La articolul 9 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 18 august 2000, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou alineat, alin. 2, cu următorul cuprins:

„Hotărârea judecătorească prin care judecătoria soluționează plângerea este definitivă și irevocabilă.”

Art. XII. – Alineatul (3) al articolului 26 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Decizia sau, după caz, dispoziția motivată de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură poate fi atacată de persoana care se pretinde îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui

circumscripție se află sediul unității deținătoare sau, după caz, al entității investite cu soluționarea notificării, în termen de 30 de zile de la comunicare. Hotărârea tribunalului este supusă recursului, care este de competența curții de apel.”

Art. XIII. – Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alin. (6), având următorul cuprins:

„(6) Hotărârea pronunțată potrivit alin. (4) este supusă recursului, care este de competența curții de apel.”

2. La articolul 5 partea introductivă a alineatului (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 5. - (1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:”

3. La articolul 5, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Hotărârile judecătorești pronunțate în temeiul prevederilor alin. (1) lit. a) și b) sunt supuse recursului, care este de competența curții de apel, și sunt puse în executare de Ministerul Finanțelor Publice, prin direcțiile generale ale finanțelor publice județene, respectiv a municipiului București.”

Art. XIV. – Alineatul (9) al articolului 132 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(9) Cererea se va judeca în camera de consiliu. Hotărârea judecătorească pronunțată este supusă numai recursului, în termen de 15 zile de la comunicare.”

Art. XV. – La articolul 26 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 22 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins:

„(3) Pentru activitatea de informare și consiliere a părților cu privire la procedura medierii și avantajele acesteia, îndeplinită potrivit legii anterior încheierii contractului de mediere, mediatorul nu poate pretinde onorariu.”

Art. XVI. – Alineatul (2¹) al articolului 23 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

Art. XVII. – Articolul III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 837 din 12 decembrie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 276/2009, se abrogă.

Art. XVIII. - Codul de procedură penală republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 10 alineatul 1, litera h) se modifică și va avea următorul cuprins:

„h) a fost retrasă plângerea prealabilă ori părțile s-au împăcat, ori a fost încheiat un acord de mediere în condițiile legii, în cazul infracțiunilor pentru care retragerea plângerii sau împăcarea părților înlătură răspunderea penală.”

2. După articolul 16 se introduce un nou articol, art. 16¹, cu următorul cuprins:

„Tranzacția, medierea și recunoașterea a pretențiilor civile Art. 16¹. - În cursul procesului penal, cu privire la pretențiile civile, inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente pot încheia o tranzacție sau un acord de mediere, potrivit legii.

Inculpatul, cu acordul părții responsabile civilmente, poate recunoaște, în tot sau în parte, pretențiile părții civile.

În cazul recunoașterii pretențiilor civile, instanța obligă la despăgubiri în măsura recunoașterii. Cu privire la pretențiile civile nerecunoscute, pot fi administrate probe.”

3. La articolul 27 punctul 1, literele d) și e¹) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„d) infracțiunile privind traficul și consumul ilicit de droguri;

.....
e¹) infracțiunile de spălare a banilor și infracțiunile de evaziune fiscală prevăzute de art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare.”

4. La articolul 27, punctul 2 se abrogă.

5. La articolul 27, punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. ca instanță de recurs, judecă recursurile împotriva sentințelor pronunțate de judecătorii privind infracțiunile pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale se face la plângerea prealabilă a persoanei

vătămate, precum și recursurile împotriva hotărârilor penale pronunțate de judecătoria în materia măsurilor preventive, a liberării provizorii sau a măsurilor asigurătorii, a hotărârilor penale pronunțate de judecătoria în materia executării hotărârilor penale sau a reabilitării, precum și în alte cazuri anume prevăzute de lege;”

6. La articolul 28, punctul 2 se abrogă.

7. La articolul 28, punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. ca instanță de recurs, judecă recursurile împotriva sentințelor pronunțate de tribunalele militare privind infracțiunile pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale se face la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, precum și recursurile împotriva hotărârilor penale pronunțate de tribunalul militar în materia măsurilor preventive, a liberării provizorii sau a măsurilor asigurătorii, a hotărârilor penale pronunțate de tribunalul militar în materia executării hotărârilor penale sau a reabilitării, precum și în alte cazuri anume prevăzute de lege;”

8. La articolul 28¹ punctul 1, după litera b) se introduc trei noi litere, lit. b¹) – b³), cu următorul cuprins:

„b¹) infracțiunile săvârșite de șefii cultelor religioase organizate în condițiile legii și de ceilalți membri ai înaltului Cler, care au cel puțin rangul de arhieru sau echivalent al acestuia;

b²) infracțiunile săvârșite de magistrații asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de judecătoria de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, precum și de procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe;

b³) infracțiunile săvârșite de membrii Curții de Conturi, de președintele Consiliului Legislativ și de Avocatul Poporului.”

9. La articolul 28¹, punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. ca instanță de recurs, judecă recursurile împotriva hotărârilor penale pronunțate de judecătoria în primă instanță, cu excepția celor date în competența tribunalului, precum și în alte cazuri anume prevăzute de lege;”

10. La articolul 28², punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. ca instanță de recurs, judecă recursurile împotriva hotărârilor penale pronunțate de tribunalul militar în primă instanță, cu excepția celor date în competența tribunalului militar teritorial, precum și în alte cazuri anume prevăzute de lege;”

11. La articolul 29, punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1. judecă în primă instanță:

- a) infracțiunile săvârșite de senatori, deputați și europarlamentari;
- b) infracțiunile săvârșite de membrii Guvernului;
- c) infracțiunile săvârșite de judecătorii Curții Constituționale;
- d) infracțiunile săvârșite de membrii Consiliului Superior al Magistraturii;
- e) infracțiunile săvârșite de judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție;
- f) infracțiunile săvârșite de mareșali, amirali, generali și chestori;
- g) alte cauze date prin lege în competența sa;”

12. La articolul 45, după alineatul 4 se introduce un nou alineat, alin. 4¹, cu următorul cuprins:

„În caz de indivizibilitate sau conexitate între infracțiuni pentru care competența aparține Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, competența de a efectua urmărirea penală în cauza reunită aparține organului de urmărire penală specializat mai întâi sesizat. Dispoziția nu este aplicabilă în situația în care s-a dispus disjungerea cu privire la infracțiunea care atrage competența celeilalte structuri.”

13. Articolul 60 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Soluționarea
cererii**

Art. 60. - Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează cererea de strămutare prin sentință motivată.

În cazul în care găsește cererea întemeiată, Înalta Curte de Casație și Justiție dispune strămutarea judecării cauzei, la una dintre instanțele din circumscripția aceleiași curți de apel sau din circumscripția unei curți de apel învecinate acesteia. Strămutarea judecării cauzei de la o curte de apel se face la una dintre curțile de apel dintr-o circumscripție învecinată.

Înalta Curte de Casație și Justiție hotărăște în ce măsură se mențin actele îndeplinite în fața instanței de la care s-a strămutat cauza.

Instanța de la care a fost strămutată cauza, precum și instanța la care s-a strămutat cauza vor fi înștiințate, de îndată, despre admiterea cererii de strămutare.

Dacă instanța de la care a fost strămutată cauza a procedat între timp la judecarea cauzei, hotărârea pronunțată este desființată prin efectul admiterii cererii de strămutare.

Sentința prin care Înalta Curte de Casație și Justiție dispune asupra strămutării nu este supusă niciunei căi de atac.”

14. La articolul 91⁶, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 96⁶. - Mijloacele de probă prevăzute în prezenta secțiune pot fi supuse expertizei la cererea procurorului, a părților sau din oficiu.”

15. După articolul 127 se introduce un nou articol, art. 127¹, cu următorul cuprins:

„Ancheta socială în cazul Art. 127¹. - În vederea expertizei psihiatrice a minorului întocmirii expertizei psihiatrice a

minorului, autoritatea tutelară în a cărei rază teritorială domiciliază minorul are obligația să efectueze ancheta socială la cererea unității sanitare de specialitate care efectuează expertiza.”

16. La articolul 140, alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„În cazurile prevăzute la alin. 1 și 2, instanța de judecată, din oficiu sau la sesizarea procurorului, ori procurorul, din oficiu sau în urma informării organului de cercetare penală, are obligația, potrivit competențelor prevăzute de lege, să constate încetarea de drept a măsurii preventive trimitând, în vederea punerii de îndată în libertate a celui reținut sau arestat, administrației locului de deținere o copie de pe dispozitiv sau ordonanță ori un extras cuprinzând următoarele mențiuni: datele necesare pentru identificarea învinuitului sau inculpatului, numărul mandatului de arestare, numărul și data ordonanței, ale încheierii sau hotărârii prin care s-a dispus liberarea, precum și temeiul legal al liberării.”

17. La articolul 160⁶, după alineatul 4 se introduce un nou alineat, alin. 4¹, cu următorul cuprins:

„În cursul urmăririi penale cererea de liberare provizorie se soluționează de un singur judecător, indiferent de natura cauzei.”

18. La articolul 174, după alineatul 2 se introduc patru noi alineate, alin. 3–6, cu următorul cuprins:

„În cazul în care un număr mare de persoane care nu au interese contrarii s-au constituit parte civilă, acestea pot desemna o persoană, care să le reprezinte interesele în cadrul procesului penal. În cazul în care părțile civile nu și-au desemnat un reprezentant comun, pentru buna desfășurare a procesului penal, procurorul sau instanța de judecată poate desemna, prin rezoluție, respectiv prin încheiere motivată, un avocat din oficiu pentru a le reprezenta interesele. Încheierea sau rezoluția va fi comunicată părților civile, care trebuie să încunoștințeze procurorul sau

instanța de refuzul lor de a fi reprezentați prin avocatul desemnat din oficiu.

În cazul în care prin fapta penală s-au adus vătămări unui număr mare de părți vătămate, constituite sau nu părți civile, care nu au interese contrarii, acestea pot desemna o persoană, care să le reprezinte interesele în cadrul procesului penal. În cazul în care părțile vătămate nu și-au desemnat un reprezentant comun, pentru buna desfășurare a procesului penal, procurorul sau instanța de judecată poate desemna, prin rezoluție, respectiv prin încheiere motivată, un avocat din oficiu pentru a le reprezenta interesele.

Dovada mandatului se va face în condițiile legii.

În cazurile prevăzute la alin. 3 și 4, toate actele de procedură comunicate reprezentantului sau de care reprezentantul a luat cunoștință, sunt prezumate a fi cunoscute de persoanele reprezentate.”

19. La articolul 184, alineatul 3¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Dacă învinuitul, inculpatul sau martorul refuză să se supună mandatului de aducere sau încearcă să fugă, va fi adus prin constrângere în fața organelor de urmărire penală sau a instanței de judecată.”

20. După articolul 184 se introduce un nou articol, art. 184¹, cu următorul cuprins:

„Accesul la bazele electronice de date Art. 184¹. - În vederea realizării procedurii de citare, a comunicării actelor de procedură sau a aducerii cu mandat la desfășurarea procedurilor, procurorul sau instanța au drept de acces direct la bazele electronice de date deținute de organele administrației de stat.

Organele administrației publice care dețin baze electronice de date sunt obligate să colaboreze cu procurorul sau cu instanța de judecată, în vederea asigurării accesului direct al acestora la informațiile existente în bazele electronice de date.”

21. La articolul 192, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alin. 1¹, cu următorul cuprins:

„În cazul în care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, cheltuielile judiciare sunt suportate de persoana care a făcut sesizarea, în măsura în care se reține exercitarea abuzivă a acestui drept.”

22. La articolul 198 alineatul 1, după litera b) se introduce o nouă literă, lit. b¹, cu următorul cuprins:

„b¹) lipsa nejustificată a apărătorului ales sau desemnat din oficiu fără a asigura substituirea, în condițiile legii, ori înlocuirea sau refuzul acestuia de a asigura apărarea;”

23. La articolul 198, alineatele 2 și 3 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Lipsa nejustificată a martorului, părții vătămate sau a părții responsabile civilmente se sancționează cu amendă de la 250 lei la 3.000 lei.

Lipsa nejustificată a apărătorului ales sau desemnat din oficiu fără a asigura substituirea, în condițiile legii, ori înlocuirea sau refuzul acestuia de a asigura apărarea se sancționează cu amendă judiciară de la 250 lei la 3.000 lei.”

24. La articolul 198 alineatul 4, după litera j) se introduce o nouă literă, lit. k), cu următorul cuprins:

„k) abuzul de drept constând în exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale și procedurale de către părți, reprezentanții legali ai acestora ori consilierii juridici.”

25. La articolul 205, alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„În cazurile în care, în cursul urmăririi penale, dosarul cauzei este solicitat în același timp de instanțe diferite, procurorul înaintează copii numerotate și certificate de grefa parchetului de pe toate actele dosarului. Organul de urmărire penală păstrează originalul actelor dosarului, în vederea continuării urmăririi penale.”

26. La articolul 209, alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 155 - 173, art. 174 - 177, art. 179, art. 189 alin. 3 - 6, art. 190, art. 191, art. 211 alin. 3, art. 212, art. 236, art. 239, art. 239¹, art. 250, art. 252, art. 253¹ - 255, art. 257, art. 265 - 268, art. 273 - 276, art. 279¹, art. 280, art. 280¹, art. 302², art. 317, art. 323 și art. 356 - 361 din Codul penal, în cazurile prevăzute în art. 27 pct. 1 lit. b) - e), art. 28¹ pct. 1 lit. b), b¹) - b³) și pct. 5, art. 28² pct. 1 lit. b) și art. 29 pct. 1, precum și în cazul altor infracțiuni date prin lege în competența sa.”

27. După articolul 217 se introduce un nou articol, art. 217¹, cu următorul cuprins:

„Trimiterea cauzei la un alt parchet Art. 217¹. - Când există o suspiciune rezonabilă că activitatea de urmărire penală este afectată din cauza împrejurărilor cauzei sau calității părților, ori există pericolul de tulburare a ordinii publice, procurorul general de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la cererea părților sau din oficiu poate trimite cauza la un parchet egal în grad.”

28. La articolul 222, alineatele 2 și 7 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Plângerea trebuie să cuprindă: numele, prenumele, codul numeric personal, calitatea și domiciliul petiționarului, descrierea faptei care formează obiectul plângerii, indicarea făptuitorului, dacă este cunoscut și a mijloacelor de probă.

.....
Plângerea greșit îndreptată la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată se trimite pe cale administrativă organului competent.”

29. La articolul 222, după alineatul 7 se introduc două noi alineate, alin. 8 și 9, cu următorul cuprins:

„Plângerea îndreptată la organul de urmărire penală, care nu cuprinde elementele prevăzute la alin. 2 se restituie petiționarului pe cale administrativă, cu indicarea elementelor care lipsesc.

În cazul în care plângerea este întocmită de către o persoană care locuiește pe teritoriul României, cetățean român, străin sau persoană fără cetățenie, prin care se sesizează săvârșirea unei infracțiuni pe teritoriul unui alt stat membru al Uniunii Europene, organul judiciar este obligat să primească plângerea și să o transmită organului competent din țara pe teritoriul căruia a fost comisă infracțiunea. Regulile privind cooperarea judiciară în materie penală se aplică în mod corespunzător.”

30. La articolul 223, după alineatul 3 se introduce un nou alineat, alin. 4, cu următorul cuprins:

„Dispozițiile art. 222 alin. 9 se aplică în mod corespunzător.”

31. La articolul 228, alineatele 1, 2, 4 și 6 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Organul de urmărire penală sesizat în vreunul din modurile prevăzute la art.221 dispune prin rezoluție începerea urmăririi penale, când din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate nu rezultă vreunul din cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale prevăzute la art. 10.

În cazul prevăzut la art.10 lit.b¹) organul de urmărire penală înaintează dosarul procurorului cu propunerea de a dispune, după caz, neînceperea urmăririi penale sau scoaterea de sub urmărire penală.

.....
Dacă din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate după primirea plângerii sau denunțului rezultă vreunul din cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale prevăzute la art.10, organul de urmărire penală înaintează procurorului actele încheiate cu propunerea de a nu se începe urmărirea penală.

.....
În cazul în care procurorul este de acord cu propunerea, dispune prin rezoluție neînceperea urmăririi penale. În situația în care procurorul își însușește argumentele cuprinse în propunerea organului de cercetare

penală, motivarea rezoluției este facultativă sau poate cuprinde doar argumente suplimentare. Copie de pe rezoluție și de pe propunerea organului de cercetare penală se comunică persoanei care a făcut sesizarea, precum și, după caz, persoanei față de care s-au efectuat acte premergătoare. Dispozițiile art.245 alin.1 lit.c¹) se aplică în mod corespunzător.”

32. Articolul 230 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Neînceperea urmării penale sau scoaterea de sub urmărire când fapta nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni Art. 230. - Procurorul, sesizat potrivit art. 228 alin.2, dispune prin ordonanță, după caz, neînceperea urmării penale sau scoaterea de sub urmărire penală. Copia ordonanței și, după caz, a propunerii organului de cercetare penală se comunică persoanei care a făcut sesizarea, precum și persoanei față de care s-a dispus soluția de neurmărire sau de netrimite în judecată.”

33. Articolul 231 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Restituirea dosarului pentru continuarea cercetării penale Art. 231. - Dacă procurorul, sesizat potrivit dispozițiilor art. 228 alin. 2, constată că nu este cazul să dispună neînceperea urmării penale sau scoaterea de sub urmărire penală, restituie dosarul organului de cercetare penală pentru completarea actelor premergătoare sau începerea urmării penale, respectiv pentru continuarea cercetării penale.”

34. La articolul 243, alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Atunci când cazul de încetare a urmării penale privește un învinuit sau inculpat arestat, procurorul trebuie să se pronunțe asupra încetării urmării penale în aceeași zi în care a primit propunerea de încetare de la organul de cercetare penală. Dacă procurorul a dispus încetarea urmării penale, măsura arestării preventive încetează de drept, învinuitul sau inculpatul fiind pus de îndată în libertate.”

35. La articolul 245, alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„În cazul în care încetarea urmăririi penale privește un învinuit sau inculpat arestat, în ordonanță se va face mențiune și cu privire la constatarea încetării de drept a măsurii arestării preventive.”

36. Articolul 251 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Procesul-verbal de prezentare a materialului Art. 251. - Despre aducerea la îndeplinire a dispozițiilor prevăzute la art. 250 organul de urmărire penală întocmește proces-verbal, în care consemnează și declarațiile, cererile și răspunsurile inculpatului.”

37. La articolul 254, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 254. - Când prezentarea materialului nu a fost posibilă din cauză că inculpatul sau apărătorul său a lipsit în mod nejustificat la chemarea organului de urmărire penală ori refuză în mod nejustificat să ia cunoștință de materialul de urmărire penală ori este dispărut, în referatul care se întocmește potrivit art. 259 se arată împrejurările concrete din care rezultă cauza împiedicării.”

38. La articolul 278, după alineatul 2 se introduce un nou alineat, alin. 2¹, cu următorul cuprins:

„Plângerea formulată împotriva soluției de respingere dispusă de procurorul ierarhic superior este inadmisibilă.”

39. La articolul 278¹, alineatele 10 și 13 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.

.....
Plângerea greșit îndreptată se trimite, pe cale administrativă, organului judiciar competent.”

40. Articolul 285 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Plângerea greșit îndreptată Art. 285. - Plângerea prealabilă greșit îndreptată la organul de urmărire penală sau la

instanța de judecată se trimite organului competent, pe cale administrativă. În aceste cazuri, plângerea se consideră valabilă, dacă a fost introdusă în termen la organul necompetent.”

41. La articolul 291, alineatele 1 și 3 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 291. - Judecata poate avea loc numai dacă părțile sunt legal citate și procedura este îndeplinită. Înfățișarea părții în instanță, în persoană sau prin reprezentant ori avocat ales ori avocat din oficiu, dacă acesta din urmă a luat legătura cu partea reprezentată, acoperă orice nelegalitate survenită în procedura de citare.

.....

Partea prezentă personal la un termen, prin reprezentant, prin avocat ales ori prin avocat din oficiu, dacă acesta din urmă a luat legătură cu partea reprezentată, la un termen, precum și partea căreia, personal, prin reprezentant sau apărător ales ori prin funcționarul sau persoana însărcinată cu primirea corespondenței, i s-a înmănat în mod legal citația pentru un termen de judecată nu mai este citată pentru termenele ulterioare, chiar dacă ar lipsi la vreunul dintre aceste termene cu excepția situațiilor în care prezența acestora este obligatorie potrivit legii.”

42. La articolul 291, după alineatul 3 se introduce un nou alineat, alin. 3¹, cu următorul cuprins:

„Completul investit cu judecarea unei cauze penale poate, din oficiu sau la cererea părților, să preschimbe primul termen sau termenul luat în cunoștință cu respectarea principiului continuității completului în situația în care din motive obiective instanța nu-și poate desfășura activitatea de judecată la termenul fixat ori în vederea soluționării cu celeritate a cauzei. Preschimbarea termenului se dispune prin rezoluția judecătorului, în camera de consiliu și fără citarea părților. Părțile vor fi citate de îndată pentru noul termen fixat.”

43. După articolul 320 se introduce un nou articol, art. 320¹, cu următorul cuprins:

„Judecata în cazul recunoașterii vinovăției

Art. 320¹. - Până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara personal sau prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare a instanței și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar atunci când inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare a instanței și nu solicită administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere pe care le poate administra la acest termen de judecată.

La termenul de judecată, instanța întreabă pe inculpat dacă solicită ca judecata să aibă loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și le însușește, procedează la audierea acestuia și apoi acordă cuvântul procurorului și celorlalte părți.

Instanța de judecată soluționează latura penală atunci când, din probele administrate, rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite și sunt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse.

Dacă pentru soluționarea acțiunii civile se impune administrarea de probe în fața instanței, se va dispune disjungerea acesteia.

În caz de soluționare a cauzei prin aplicarea alin. 1, dispozițiile art. 334 și 340-344 se aplică în mod corespunzător.

Instanța va pronunța condamnarea inculpatului, care beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei închisorii și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege,

în cazul pedepsei amenzii. Dispozițiile alin. 1 – 6 nu se aplică în cazul în care acțiunea penală vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață.

În caz de respingere a cererii, instanța continuă judecarea cauzei potrivit procedurii de drept comun.”

44. La articolul 361 alineatul 1, literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

- „a) sentințele pronunțate de judecătoria;
- b) sentințele pronunțate de tribunalele militare;”

45. La articolul 366, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 366. - Apelul se declară prin cerere scrisă. Cererea trebuie să cuprindă: numele, prenumele, codul numeric personal, calitatea și domiciliul, reședința sau locuința declarantului, să indice hotărârea apelată și numărul dosarului în care a fost pronunțată și să fie semnată de persoana care face apel.”

46. La articolul 385¹ alineatul 1, literele a), b) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

- „a) sentințele pronunțate de judecătoria;
- b) sentințele pronunțate de tribunalele militare;

.....
e) deciziile pronunțate, ca instanțe de apel, de curți de apel și Curtea Militară de Apel;”

47. La articolul 385⁶, alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute la art. 385⁹, iar instanța este obligată ca, în afara temeiurilor invocate și cererilor formulate de recurent, să examineze întreaga cauză sub toate aspectele. În aceste cauze, instanța de recurs poate administra probe noi

sau readministra probele în situația în care consideră necesar pentru asigurarea dreptului părților la un proces echitabil.”

48. La articolul 385⁹ alineatul 1, punctul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„12. când nu sunt întrunite elementele constitutive ale unei infracțiuni sau când instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost trimis în judecată, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 334-337;”

49. La articolul 385⁹ alineatul 1, după punctul 17¹ se introduce un nou punct, pct. 17², cu următorul cuprins:

„17². când hotărârea este contrară legii sau când prin hotărâre s-a făcut o greșită aplicare a legii;”

50. La articolul 385⁹, alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Cazurile prevăzute în alin. 1 pct. 1-7, 10,13,14,19 și 20 se iau în considerare întotdeauna din oficiu, iar cele de la pct. 11,12,15,17, 17¹ și 18 se iau în considerare din oficiu numai când au influențat asupra hotărârii în defavoarea inculpatului.”

51. La articolul 397, după alineatul 3 se introduce un nou alineat, alin. 4, cu următorul cuprins:

„Cererea de revizuire adresată direct instanței se trimite pe cale administrativă procurorului competent.”

52. Articolul 402 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Măsurile premergătoare** Art. 402. - La primirea lucrărilor trimise de procuror, președintele instanței fixează termen pentru examinarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire, dispunând atașarea dosarului cauzei.”

53. La articolul 403, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 403. - Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului. Instanța examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu.”

54. La articolul 403, alineatul 2 se abrogă.

55. La articolul 403, după alineatul 3 se introduce un nou alineat, alin. 3¹, cu următorul cuprins:

„Cererile ulterioare de revizuire sunt inadmisibile dacă există identitate de persoană, de temei legal, de motive și apărări.”

56. La articolul 404, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 404. - Odată cu admiterea în principiu a cererii de revizuire instanța stabilește termen pentru rejudecarea cauzei, putând suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii supuse revizuirii.”

57. Articolul 414² se modifică și va avea următorul cuprins:
„Calitate procesuală Art. 414². - Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.”

58. După articolul 414² se introduc trei noi articole, art. 414³ – 414⁵, cu următorul cuprins:

„Condiții de admisibilitate Art. 414³. - Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii.

Judecarea recursului în interesul legii Art. 414⁴. – Recursul în interesul legii se judecă de un complet format din președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție sau, în lipsa acestuia, din vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președinții de secții din cadrul acesteia, un număr de 14 judecători din secția în a cărei competență intră problema de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești și câte doi judecători din cadrul celorlalte secții. Președintele completului este președintele sau vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În cazul în care problema de drept prezintă interes pentru două sau mai multe secții, președintele sau, în lipsa acestuia, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție stabilește secțiile din care provin cei 20 de judecători.

După sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele acesteia sau, după caz, vicepreședintele, va lua măsurile necesare pentru desemnarea aleatorie a judecătorilor din cadrul secției în a cărei competență intră problema de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești, precum și a judecătorilor din celelalte secții ce intră în alcătuirea completului prevăzut la alin. 1.

La primirea cererii, președintele completului va desemna un judecător din cadrul secției în a cărei competență intră problema de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești, pentru a

întocmi un raport asupra recursului în interesul legii. În cazul în care problema de drept prezintă interes pentru două sau mai multe secții, președintele completului va desemna câte un judecător din cadrul acestor secții pentru întocmirea raportului. Raportorii nu sunt incompatibili.

În vederea întocmirii raportului, președintele completului poate solicita unor specialiști recunoscuți opinia scrisă asupra problemelor de drept soluționate diferit.

Raportul va cuprinde soluțiile diferite date problemei de drept și argumentele pe care se fundamentează, jurisprudența relevantă a Curții Constituționale, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Curții Europene a Drepturilor Omului, a Curții de Justiție a Uniunii Europene și opinia specialiștilor consultați, dacă este cazul, precum și doctrina în materie. Totodată, judecătorul sau, după caz, judecătorii raportori vor întocmi proiectul soluției ce se propune a fi dată recursului în interesul legii.

Ședința completului se convoacă de președintele acestuia, cu cel puțin 20 de zile înainte de desfășurarea acesteia. Odată cu convocarea, fiecare judecător va primi o copie a raportului și a soluției propuse.

La ședință participă toți judecătorii completului. Dacă există motive obiective, aceștia vor fi înlocuiți cu respectarea regulilor prevăzute la alin. 3.

Recursul în interesul legii se susține în fața completului, după caz, de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de procurorul desemnat de acesta, de judecătorul desemnat de colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv al curții de apel.

Recursul în interesul legii se judecă în cel mult 3 luni de la data sesizării instanței, iar soluția se adoptă cu cel puțin două treimi din numărul judecătorilor

completului. Nu se admit abțineri de la vot.

**Conținutul
hotărârii
efectele ei**

Art. 414⁵. - Asupra cererii, completul se și pronunță prin decizie.

Decizia se pronunță numai în interesul legii și nu are efecte asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese.

Decizia se motivează în termen de cel mult 30 de zile de la pronunțare și se publică în cel mult 15 zile de la motivare în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

59. Articolul 456 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Instanța
competentă**

Art. 456. - Instanța competentă să dispună asupra întreruperii executării pedepsei este instanța în a cărei rază teritorială se află locul de deținere sau după caz, unitatea unde se execută pedeapsa la locul de muncă, corespunzătoare în grad instanței de executare.

În cazul în care persoana condamnată se află în stare de libertate în urma unei întreruperi anterioare a executării pedepsei, instanța competentă să dispună asupra întreruperii executării pedepsei este instanța de executare.

Cererea de întrerupere a executării pedepsei adresată altei instanțe se trimite pe cale administrativă instanței competente, potrivit alin. 1 și 2.”

60. La articolul 462, după alineatul 2 se introduce un nou alineat, alin. 3, cu următorul cuprins:

„Cererile ulterioare de contestație la executare sunt inadmisibile dacă există identitate de persoană, de teme legal, de motive și de apărări.”

61. La articolul 484, alineatul 1 se abrogă.

62. Articolul 501 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Recursul Art. 501. - Hotărârea prin care instanța rezolvă cererea de reabilitare este supusă recursului.”

63. La articolul 506, după alineatul 4 se introduce un nou alineat, alin. 5, cu următorul cuprins:

„Hotărârea este supusă numai recursului.”

64. La Titlul IV Capitolul VI al Părții Speciale, denumirea Secțiunii a IV-a se modifică și va avea următorul cuprins:

„SECȚIUNEA A IV-a

Rejudecarea în caz de extrădare sau predare în baza unui mandat european de arestare”

65. Articolul 522¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Rejudecarea Art. 522¹. - În cazul în care se cere extrădarea **celor judecați în** sau predarea în baza unui mandat european de **lipsă în caz de** arestare a unei persoane judecate și condamnate în **extrădare** lipsă, cauza va putea fi rejudecată de către instanța care a judecat în primă instanță, la cererea condamnatului.

Dispozițiile art. 404-408 se aplică în mod corespunzător.”

Art. XIX. – La articolul 12 alineatul (1) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.089 din 23 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) infracțiunile prevăzute de art. 7 și 8 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, cu modificările ulterioare, cu excepția cazurilor în care infracțiunea gravă este una dintre cele definite la art. 2 lit. b) pct. 15 și 20 din Legea nr. 39/2003, cu modificările ulterioare. Dispozițiile art. 9 și 10 din Legea nr. 39/2003, cu modificările ulterioare, se aplică în mod corespunzător;”

Art. XX. - Codul penal al României, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 16 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 18¹, alineatele 2 și 3 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„La stabilirea în concret a gradului de pericol social se ține seama de modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, precum și de persoana și conduita făptuitorului, dacă este cunoscut.

În cazul faptelor prevăzute în prezentul articol, procurorul sau instanța poate aplica una din sancțiunile cu caracter administrativ prevăzute la art. 91.”

2. După articolul 74 se introduce un nou articol, art. 74¹, cu următorul cuprins:

„Art. 74¹. - În cazul săvârșirii infracțiunilor de gestiune frauduloasă, înșelăciune, delapidare, abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, abuz în serviciu contra intereselor publice, abuz în serviciu în formă calificată și neglijență în serviciu, prevăzute în prezentul cod ori a unor infracțiuni economice prevăzute în legi speciale, prin care s-a pricinuit o pagubă, dacă în cursul urmăririi penale sau a judecării, până la soluționarea cauzei în primă instanță învinuitul sau inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate.

Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.

Dispozițiile prevăzute la alin. 1 și 2 nu se aplică dacă făptuitorul a mai săvârșit o infracțiune de același gen, prevăzută de prezentul cod,

într-un interval de 5 ani de la comiterea faptei, pentru care a beneficiat de prevederile alin. 1 și 2.”

3. La articolul 184, după alineatul 5 se introduce un nou alineat, alin. 6, cu următorul cuprins:

„Pentru faptele prevăzute la alin. 2 și 4, împăcarea părților înlătură răspunderea penală.”

Art. XXI. – Prevederile articolului 145 alineatul (3) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 26 martie 1996, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

Art. XXII. - (1) Procesele în materie civilă în curs de judecată la data schimbării, potrivit prevederilor prezentei legi, a competenței instanțelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanțe. În caz de desființare, anulare sau casare cu trimitere spre rejudecare, dispozițiile prezentei legi privitoare la competență sunt aplicabile.

(2) Dispozițiile art. 20, art. 105 alin. 1, art. 129 alin. 5 și 5¹, art. 136, art. 158 alin. 3, art. 159, art. 159¹, art. 281^{2a}, art. 297 alin. 1, art. 304 pct. 3, art. 312 alin. 6¹, art. 315 alin. 3¹, precum și ale art. 329-330⁷ din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică numai proceselor, cererilor și sesizărilor privind recursul în interesul legii, începute, respectiv formulate după intrarea în vigoare a prezentei legi.

(3) Dispozițiile art. 373 alin. 1 din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică numai executărilor silite începute după intrarea în vigoare a acesteia.

(4) În cazul litigiilor în materie comercială, aflate în procedura concilierii la data intrării în vigoare a prezentei legi, părțile pot conveni fie să continue această procedură, fie să recurgă la procedura medierii.

Art. XXIII. – (1) În cazul cererilor de divorț formulate anterior intrării în vigoare a prezentei legi, instanța poate să dispună divorțul prin acordul soților, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 37 alin. 2 lit. a) și ale art. 38 alin. 1-3 din Legea nr. 4/1953 – Codul

familiei, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege.

(2) Dispozițiile privind divorțul prin acordul soților pe cale administrativă sau prin procedură notarială ale Legii nr. 4/1953 – Codul familiei, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, sunt aplicabile și căsătoriilor în ființă la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(3) În termen de 60 de zile de la data publicării prezentei legi, Ministerul Justiției, Uniunea Națională a Notarilor Publici din România și Ministerul Administrației și Internelor vor propune măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prevederilor privind divorțul prin acordul soților pe cale administrativă sau prin procedură notarială ale Legii nr. 4/1953 – Codul familiei, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege.

Art. XXIV. - (1) Hotărârile pronunțate în cauzele penale înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul.

(2) Procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanțe, dispozițiile referitoare la competența instanțelor din Codul de procedură penală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege aplicându-se numai cauzelor cu care instanțele au fost sesizate după intrarea în vigoare a prezentei legi.

(3) În caz de desființare sau casare cu trimitere spre rejudecare, dispozițiile prezentei legi privitoare la competență sunt aplicabile.

(4) Dispozițiile privitoare la recursul în interesul legii din Codul de procedură penală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică numai sesizărilor privind recursul în interesul legii formulate după intrarea în vigoare a prezentei legi.

(5) Cauzele aflate în cursul urmăririi penale rămân în competența organelor de urmărire penală care erau legal sesizate la momentul intrării în vigoare a prezentei legi. Sesizarea instanței în aceste cauze se va face potrivit normelor de competență în vigoare la momentul emiterii rechizitoriului.

Art. XXV. - (1) În termen de 15 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi se va modifica în mod corespunzător Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat.

(2) Referirile la completul de 9 judecători cuprinse în actele normative în vigoare se consideră a fi făcute la completele de 5 judecători.

(3) Procesele în curs de judecată la completul de 9 judecători la data intrării în vigoare a prezentei legii vor continua să fie judecate de acest complet.

(4) Dispozițiile art. 55 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică și proceselor în curs de judecată la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. XXVI. - (1) Dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege ale art. 132 alin. (9) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, precum și ale art. 4 alin. (6) și art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică și proceselor aflate în curs de soluționare în primă instanță dacă nu s-a pronunțat o hotărâre în cauză până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. XXVII. - În termen de 30 de zile de la publicarea prezentei legi, Ministerul Justiției și Ministerul Public vor încheia protocoale de colaborare cu autoritățile și instituțiile publice care dețin baze electronice de date, în vederea asigurării aplicării prevederilor art. 86² din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, și ale art. 184¹ din Codul de procedură penală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege.

Art. XXVIII. - Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția prevederilor privind divorțul pe cale administrativă și pe cale notarială, care intră în vigoare în termen de 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

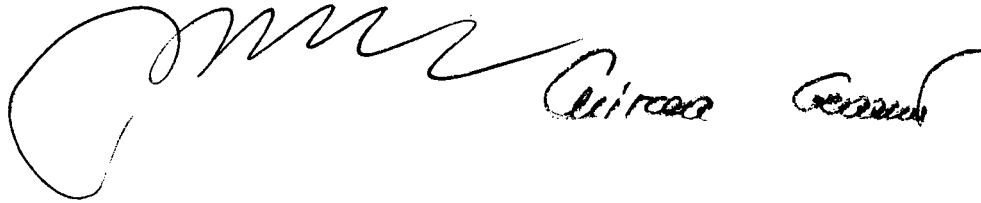
Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

PREȘEDINTELE
SENATULUI

Ioan Oltean

Mircea Dan Geoană

The image shows two handwritten signatures in black ink. The signature on the left is for Ioan Oltean, characterized by a large, sweeping initial 'I' followed by several loops. The signature on the right is for Mircea Dan Geoană, featuring a more compact and stylized script with several distinct loops and a final flourish.

București,
Nr.